

Поетът на цветните сънища

Известният български поет, писател и журналист Ивайло Диманов посети през ноември Прага по случай провежданите от сдружение „Възраждане“ Дни на българската култура. В чешката столица той участва в две литературни срещи – с учениците от Българското средно общообразователно училище „Д-р Петър Берон“ на 26 ноември и с представители на българската общност в Дома на националните малцинства на 27 ноември. Двете срещи с Ивайло Диманов в чешката столица се превърнаха в ноемврийски празници на поезията и музиката, в които поетът щедро ни раздаде своите прозрения, духовни послания и вълшебствата на своите стихове.

Музите щедро са обдали този изящен майстор на словото. Калиопа и Евтерпа са го благословили, Талия му се е усмихнала, Ерато му е подарила китарата си, а Мелпомена се е появила в цветните му сънища. Накрая пристъпила Полихимния и го дарила с глас, който докосва сърцата на слушателите и читателите.

Може би затова поезията на Ивайло Диманов е истински празник за душата.

Поетът е съхранил своя неповторим идентификационен номер и го е притворил в стиховете си. И именно заради своята неповторимост поезията му носи запазената марка „диманова поезия“.

Много прозрения е скътал Диманов в своята необятна душа и ни ги раздава щедро със загадъчната си усмивка. Тази едва забележима усмивка – понякога тъжна, понякога радостна, но най-често – непрекъснато променяща се и неуловима, като че ли се прокрадва от всеки негов стих. И разцъфтява точно когато ни се струва, че тъгата и самотата са затрупали любимите петунии на поета, любимата си е отишла, а гълъбите от площад „Гарибалди“ са отлетели безвъзвратно.

Струните на китарата му са в пълна хармония с минорните струни на душата му, а дисхармонията най-често е натрапник от външния свят, с когото Диманов воюва дори когато се чувства безсилен; стои „с усмивка на мим пред дулото на живота“ и стиска „живота за вехтата груба яка...“.

*Откакто се помня, съм кръгла мишена...
Елате, приятели мои, да стреляте в мен!*

Поетът мечтае за времето, когато „деца и пеперуди ще променят света завинаги“ и птицата на човешкото щастие ще кацне на рамото на всеки от нас. Диманов, като че ли е в тайно съзаклятие със самотата, която често го изпълва с тъга и печал. Дали това не е защото писането е занимание за самотници, а той му се е отдал изцяло?

*Пълня две чаши със узо,
Нова година танцува в снега...
Като няма с кого да празнувам,
ще празнувам със теб, самота!*

Или защото се чувства като емигрант в собствената си държава и му е жал за децата ни, които бягат като „ято премръзнали щъркели“? А може би чувствителната душа

Ивайло Диманов в Дома на националните общности в Прага

на поета не може да поеме цялата болка и мъка по безпощадно стъпканите мечти?

*Животът е килър на нашите детски илюзии.
Не му позволявай
да скъса връвта на хвърчилото.*

Копнежът по един по-добър и красив свят идват с внушението, че

*И доброто трябва да вдига юмруци,
иначе в тая държава става опасно!
Пише ли някъде в родната ни конституция,
че народа ни има право на щастие?*

Цветните сънища са последното убежище на поета. За тях той създава „Закон за защита на цветните сънища“ с единствената алинея

*Цветните сънища:
неотменно право на всеки!*

Така Ивайло Диманов може да разпери свободно криле и с великата цветна магия да промени света. Да го направи, макар и за няколко часа, престъпно красив и добър!

И по-достъпен за нас!

Мария Захариева